

Convenția nr. 8/1920 relativă la indemnizația în lipsă de lucru în caz de pierdere prin naufragiu¹

(proiect de Convenție relativ la indemnizația în lipsă de lucru în caz de pierdere prin naufragiu)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii, la 15 iunie 1920,

După ce hotărât să adopte diferite propuneri relative la „Controlul condițiilor de angajare a marinarilor; plasarea; condițiile în care s-ar putea aplica marinarilor convenția și recomandările făcute la Washington, în noiembrie trecut, relative la lipsa de lucru și la asigurarea contra lipsei de lucru”, chestiune formând punctul al doilea din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Geneva,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție de mai jos, spre a fi ratificat de către Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții relative la muncă a tratatului de la Versailles, din 28 iunie 1919, a Tratatului de la Saint-Germain, din 10 septembrie 1919, a Tratatului de la Neilly, din 27 noiembrie 1919 și a Tratatului de la Marele Trianon, din 4 iunie 1920:

Articolul 1

1. Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul „marinari” este aplicabil tuturor persoanelor întrebuințate pe bordul oricărui vas efectuând o navigație maritimă.
2. Pentru aplicarea prezentei convenții, termenul „vas” cuprinde în înțelesul lui toate vapoarele, vasele sau bastimentele, oricare ar fi ele, de proprietate publică sau particulară, care efectuează o navigație maritimă, excluzându-se vasele de război.

Articolul 2

1. În caz de pierdere prin naufragiu a unui vas oarecare, armatorul sau persoana cu care marinarul a făcut un contract pentru a servi pe bordul vasului, va trebui să plătească fiecăruia dintre marinarii întrebuințați pe acest vas o indemnizație pentru a face față lipsei de lucru rezultând din pierderea prin naufragiu a vasului.
2. Aceasta indemnizație va fi plătită marinarului pentru toate zilele perioadei efective de lipsă de lucru, după salariul plătit în virtutea contractului, dar suma totală a indemnizației plătibile fiecărui marinar în virtutea prezentei convenții va putea fi limitată la două luni de salariu.

Articolul 3

Aceste indemnizații se vor bucura de aceleași privilegii ca și resturile de salarii câștigate în timpul serviciului, și marinarii vor putea recurge pentru a le dobândi la aceleași proceduri ca și pentru aceste resturi.

Articolul 4

¹ Legea votată de Adunarea Deputaților la 12 aprilie 1930, iar de Senat la 28 martie 1930. Promulgată prin Decretul nr. 1391/24 aprilie 1930, publicată în MO nr. 91/26 aprilie 1930

Aplicarea în teritoriile nemetropolitane.

Articolul 5

Ratificări: dispoziție finală tip.

Articolul 6 și 7

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

Articolul 8

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile cel mai târziu până la 1 ianuarie 1922.

Articolul 9

Denunțarea: de văzut paragraful 1 al dispozițiilor finale tip, cu excepția că această dispoziție înlocuiește „zece ani” cu „cinci ani”.

Articolul 10

Examinarea în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tip.

Articolul 11

Textele având valoare: dispoziție finală tip.